

O d v o l a c í s o u d sdíleje právní závěr první stolice, zrušil rozsudek a celé řízení jako zmatečné a odmítl žalobu, poněvadž žalobci měli si nejprve vymoci soudní svolení k výpovědi, což státi se může pouze v nesporném řízení.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a nakázal mu, by o odvolání znova pojednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Neprávem odvolací soud za to má, že věc patří na pořad řízení nesporného, nebo že dokonce snad vůbec nepatří ani na pořad soudní, a řízení sporné co zmatečné zrušuje, a to místo dle § 477 čís. 6 c. ř. s. do konce dle § 42 jur. n., jenž jedná o případech právě opačném, že sporná věc rozhodnuta v řízení nesporném. Svolení k výpovědi dle § 3 nařízení ze dne 24. dubna 1919, čís. 223 sb. zák. a nař. udělovalo se sice v řízení nesporném, avšak tady o to nejde, neboť žalobci takového svolení se nedomáhají, nýbrž opírají se o výpověď danou bez něho. Než i kdyby se opírali o výpověď se svolením soudním, patřila by věc na pořad práva, neboť svolení to není ještě exekucním titulem, nýbrž zaměstnavatel, obdržev je, musí teprve výpověď skutečně dáti, a poněvadž ani tato není exekucním titulem — jinak ve věcech nájemních — musí si ho teprv opatřiti tím, že na základě ní žaluje na vyklizení. Ve sporu pak musí vykazati svolení soudu k výpovědi, na niž se žaloba zakládá, a dále, že výpověď dána pro dobu, jak § 2 nař. cit. předpisuje. Avšak odvolací soud necenil ani té okolnosti, že žalobci založili žalobní nárok na to, že jde o případ § 6 nařízení a že tedy k výpovědi svolení soudního vůbec potřebí nemají; jak tedy měl první soudce, jak odvolací soud žádá, žalobu pro nepřípustnost pořadu práva odmítnouti? Nikoli, nýbrž bylo nutno základ její zkoumati, a když se svolení soudu k výpovědi ani netvrdí, vyhověti jí nebo ji zamítnouti, podle toho, je-li nebo není-li tu případ § 6 cit. nař., t. j. není-li svolení soudního k výpovědi třeba či je-li ho třeba. Správně pochopil věc první soudce, když o žalobě podle těch hledisek rozhodl, i náleží podle nich rozhodnouti i soudu odvolacímu.

Čís. 593.

Proti rozsudku odvolacího soudu, jenž ve sporu o hodnotu 1000 Kč nepřevyšující, zamítl žalobu jen pro tentokráte, kdežto soud první stolice zamítl ji vůbec, nemá žalobce práva k dovolání.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R I 468/20.)

Ve sporu o 238 Kč byla žaloba soudem první stolice zamítnuta. O d v o l a c í s o u d rozsudek ten potvrdil s tím, že žaloba zamítá se jen pro tentokráte. Žalobcovo dovolání odmítl odvolací soud jako nepřípustné.

N e j v y š š í s o u d jeho usnesení potvrdil.

D ů v o d y:

Proto, že soud odvolací zamítl žalobu jen pro tentokrát a ne vůbec, jak první soudce učinil, nelze ještě pokládati rozsudek odvolací za pozmě-

ňující, neboť zůstalo při zamítnutí žaloby, a dodatkem, stavším se ve prospěch strany žalující, že se tak děje pro tentokrát, vyhrazena byla straně žalující pouze možnost, podat po případě touž žalobu znova proti témuž žalovanému, aniž by tento mohl namítati věc právoplatně rozsouzenou. V pravdě jde tedy o potvrzující rozsudek soudu odvolacího ve sporu o částku 1000 K nepřevyšující, následkem čehož jest dovolání vyloučeno dle třetího odstavce § 502 c. ř. s. (čl. VI čís. 30 novely o úlevách pro soudy). Dovolání přes to podané bylo tedy právem odmítnuto jako nepřípustné.

Čís. 594.

Vzdání se opravného prostředku jest účinným jen, bylo-li po vydání napadnutého pak rozhodnutí prohlášeno výslovně na soudě, ať již do protokolu, ať již podáním.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, Rv I 354/20.)

Vyřizuje dovolání žalovaného neuznal Nejvyšší soud za opodstatněné vývody dovolací odpovědi, že žalovaný zřekl se dovolání.

Důvody:

Především uvádí žalobce v dovolací odpovědi, že se žalovaný mlčky vzdal dovolání, poněvadž se dne 20. dubna 1920 dostavil dobrovolně do kanceláře právního zástupce žalobce a jemu odevzdal bezvýhradně sporný prsten a zaplatil útraty sporu první a druhé stolice. I kdyby skutečnost ta byla prokázána, nemohlo by z ní vyvozeno býti platné zřeknutí se dovolání ve smyslu § 513, pokud se týče § 472 c. ř. s. Neboť zřeknutí se dovolání jest dle c. ř. s. platné a účinné jen tehdy, bylo-li po vynesení rozsudku osobou k tomu oprávněnou, výslovně prohlášeno u soudu tedy buď ústně, totiž vedle § 208 čís. 1 c. ř. s. zápisem do jednacího protokolu na jisto postaveno, nebo zvláštním podáním soudu ohlášeno. Že by tak se bylo stalo, žalobce ani netvrdí a nelze proto dovolání za nepřípustné považovati.

Čís. 595.

Ochrana nájemců dle § 7 a) nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n., vztahuje se i k smlouvám, jež po působnosti tohoto nařízení uzavřeny byly na dobu určitou.

Nedostatek soudního přivolení má jen v zápětí meritorní zrušení výpovědi, pokud se týče příkazu, nikoli zmatečnost řízení.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R II 173/20.)

Smlouvou ze dne 25. února 1919 pronajal majitel domu nájemci byt na dobu od 1. dubna 1919 do konce prosince 1919. K pronajímatelovu návrhu vydán dne 8. listopadu 1919 proti nájemci soudní příkaz k odevzdání nájatého bytu. V námitkách uplatňoval nájemce v první řadě nepřípustnost pořadu práva, ježto jde o nájemní smlouvu, která zaniká projitím času bez výpovědi a jejíž smluvní doba převyšuje půl roku, tedy podle § 7 a) na-